

МѢСЕЧНО ИЛЛЮСТРОВАННО РЕЛИГИОЗНО СПИСАНИЕ.

Год. VII.

Февруарий, 1898.

Брой 2.

ОТПАДА ЛИ ХРИСТИАНСКАТА ВѢРА?

Често слушаме отъ безвѣрници и безбожници че Християнската религия е отживѣла въкътъ си; че въ едно недалечно бъдѣще, прѣдъ цивилизацията на настоящия въкъ, тя ще ся сгромоляса, ще издѣхне, и ще остави само едни жалки въспоминания слѣдъ себе си. Колкото сладко и да звучи това въ ушитѣ на нѣкон учени недоучени господиновци, които отъ сърдце и душа биха желали да пропаднѣше Християнската религия за да нѣма кой да изобличава раскапанния имъ скверненъ животъ, фактитѣ говорятъ съвсѣмъ противното на тѣхнитѣ пророчества. Ако тѣзи господиновци желаяха да поглѣднатъ по далечъ отъ носѣтъ си, да поизучатъ силата, влиянието, дѣятелността и успѣхътъ на Християнската религия, именно въ този въкъ на цивилизация, тѣ никога не щѣха да изговарятъ такъви несмисленности, освѣнъ ако си затворѣха очитѣ прѣдъ истината и говорѣха пристрастно. Нѣ кои сж фактитѣ които опровергаватъ тѣхнитѣ твърдения? Ний нѣма да привеждаме за примѣръ чудесния успѣхъ на Християнството въ Япония, Индия, Китай, Африка и островитѣ по Великия Океанъ, гдѣто хиляди чловѣци сж били прѣобърнати въ кротки и благочестиви людие, и сж били научени на тихъ индустриаленъ, цивилизованъ животъ отъ Християнството; защото може да ни ся каже че успѣхътъ е много лѣсенъ мѣжду тѣзи про-

сти диваци. Ний нѣма да земемъ и нѣкои отъ Европейскитѣ народи у които религията и властѣта сж така нераздѣлно съединени, щото религията е станала съвсемъ безполезна; защото може да ни ся каже че щомъ правителството прѣстане да я поддържа, религията изведнѣжъ ще издѣхне. Ний ще земемъ една страна въ която наукитѣ и искусствата цвѣтятъ, една страна въ която религията нѣма нищо общо съ властѣта — ний ще земемъ Съединенитѣ Държави на Америка и ще видимъ да ли Християнството е на умиране въ тази твърдѣ напрудѣнала земля.

Първия фактъ. Църквитѣ въ Америка, вмѣсто да ослабватъ, повече ся усиловатъ и въ влияние и въ число. Намираме слѣдующата статистика за 1895 и 1896 год. въ единъ Ню-Йоркски вѣстникъ: Въ 1895 числото на членовѣтъ въ всичкитѣ религиозни секти били 24,213, 180; въ 1896 год., 25,424,333, една чиста печалба отъ 1,211,153 въ една година. Въ това число не влизатъ загубитѣ отъ смъртъ, отгвѣгляния, и исключения. Това значи една седмична печалба отъ 23,293, или на день сж ся притуряли 3,328 души на църквитѣ. Този успѣхъ е по голѣмъ отъ успѣхътъ на апостолитѣ въ денѣтъ на Пятдесятницата, когато въ единъ день 3,000 ся обърнаха. Съ увеличението на числото ся увеличава и влиянието на църквата въ обществото.

Втория фактъ. Като слѣдствие на това

увеличено влияние и сила, растянието на църквата прѣзъ настоящия вѣкъ е било много по голѣмо отъ порастваннето на населението, въпрѣки фактътъ че повечето отъ Европейскитѣ емигранти сѣ злѣ настроени спрѣмо Християнството. Отъ 1800 до 1850 населението на Съединенитѣ Държави се увеличило 334⁰/₀, когато членството на църквитѣ се увеличило съ 867⁰/₀. Отъ 1830 до 1880 порастваннето на населението било 160⁰/₀, а на църквитѣ 184⁰/₀. Отъ 1880 до 1860 населението се увеличило съ 24⁰/₀, а църквата съ 41⁰/₀.

Третия фактъ. Материалния напрѣдѣкъ на църквата прѣзъ този периодъ е билъ така голѣмъ както и онзи въ число. Цѣлата сума на църковно имущество на седмѣтъ главни секти възлазяла въ 1896 на 2,375,000,000 лева. Като се притурятъ при тѣзи и църковнитѣ имущества на по-малкитѣ секти, както и разнитѣ подаръци на сектарскитѣ колегии и семинарии, ний имаме една сума отъ 3,750,000,000 лева, притижение на разнитѣ Евангелски църкви. Тѣзи фигури иматъ голѣмо значение. Тѣ показватъ че хората и матъ жива вѣра въ якостъта и трайностъта на Християнството, и за това именно тѣ харчатъ милионитѣ си въ поддържане Християнски училища, въ градяние по десѣтъ църкви на день, и въ пращане мисионери по цѣлия свѣтъ да проповѣдватъ Евангелието на всяка тварь.

Четвъртия фактъ. Никога Християнската църква не е била тѣй агресивна и тѣй добръ организирана за работа както е сега. Това е особено вѣрно за младежитѣ въ църквата. Тѣ сѣ организирани днесъ въ Младѣжки Християнски Дружества, които иматъ едно членство отъ 7,000,000 и сѣ една велика сила за добро въ църквата.

Показва ли това че Християнството е на умирание? Напротивъ това е знакъ че то е живо, дѣятелно и силно. Когато религията се отдѣли съвършенно отъ правителството и хората станатъ истинно-образовани, тогава нейния успѣхъ ще бѣде още по голѣмъ.

Фактътъ че Християнството прави такъвъ голѣмъ успѣхъ въ една отъ най образованитѣ страни, е най ясно опровержение на безверническитѣ твърдения че Християнството било само за проститѣ. Християнството е основано на разумътъ и истината, и за това, именно, то е на равно приспособимо и мѣж-

ду най проститѣ както и мѣжду най образованитѣ.

Иисусъ Христосъ, основателя на Християнската религия, е сѣщия и вчера и днѣсь и въ вѣки — такъва е, и ще бѣде и неговата религия.

ЕДНА СРѢДНЕ-ВѢКОВНА ПРИКАЗКА.

„Рейнфелдтския Амулетъ (муска.)

Единъ изобилень дѣждъ залѣ Турнигѣската гора, и единъ спленъ вѣтръ ужасно ечаше прѣзъ голитѣ клонове. Ни една звѣзда не си виждаше, и надъ дебелиятъ сѣнка на дървесата, тъмнината бѣше непроницаема. Грозна нощъ за чловѣка да бѣде вѣнъ; обаче изведнѣжъ единъ пѣтникъ се появи като яздише невнимателно изъ една пѣтека която едвамъ се познаваше. Той се виждаше да бърза, и нетърпѣливо принуждаваше коньтъ си къмъ по-голѣма бързина.

„Ако не съмъ загубилъ пѣтътъ си, безъ друго скоро ще бѣдъ въ крѣпостъта!“ Той глѣдаше загрижено наоколо си и почна да върви по полета по-неже не знаеше по коя посока отива. Коньтъ самоволно се обърна къмъ лѣвото, и пѣтникътъ се възрадва като видѣ едно голѣмо здание, отъ прозорцитѣ на което се виждаше свѣтлина.

„Добрий вѣренъ Сиболдъ! ти пастигна мя донеси безопасно. Тука е истинна Рейнфелдтовата Крѣпостъ, нъ азъ бихъ прѣдпочелъ да съмъ стотина километри далечъ отъ нея. Какъ ще срѣщна азъ Графътъ, моя господарь! Домашнитѣ ще ми се смѣятъ и ще мя прѣзиратъ. Защо ли ся заврѣшамъ?“ Той дрънна юздитѣ и се спрѣ за мнуга, дълбоко замисленъ. Нъ най послѣ сбути коньтъ напрѣдъ и се въскочи по хѣлмътъ къмъ крѣпостъта,

„Азъ трѣбва поне да кажа на господаря си истината, и ако той мя накаже, то ще бѣде съвсѣмъ справедливо. Колко мя боли ржката, и главата ми е тѣй замаяна щото едвамъ можъ да стоя на сѣдлото.“

Той изсвири съ трѣбата си. Изведнѣжъ портитѣ сѣ отвораха, и той влѣзе вжтрѣ. Десятинна слуги го заобиколиха, нъ той остана съвсѣмъ мълчаливъ всрѣдъ многобройнитѣ нмъ въпроси. Той слѣзе отъ коньтъ съ голѣма мѣчпотия, и неможѣ да удържи възданиката когато пѣкой се допрѣ до ржката му.

„Какво, Таубертъ! Ударенъ? Раненъ?“

Вмѣсто отговоръ той пакъ въздѣхна, прѣмина съ голѣма мѣчпотия коридора, отвори едни тѣжки джбовни врата, и влѣзе въ баронската стая. Свѣтлината отъ горящитѣ дърва хвърлѣше единъ червенъ блѣсъкъ изъ голѣмата зала. Сѣнкитѣ яграяха по голѣмитѣ полици и ся кряяха по джбовния подъ. Тукъ

тамъ сабли и оружия лъщѣха отъ стѣнитѣ; и по нѣкога нѣкоя лъча падаше върху Рейнфелдтовата броня надъ огнището. Никой ся не виждаше, че единъ силенъ гласъ отъ полу-тъмнината извика:

„Кой влиза? Таубертъ ли е, моя вѣренъ слуга? Говори!“

„Да, Господарю.“

„Добрѣ, тогава ета напрѣдъ изведиждъ и покажи ми твоего съкровище! Скоро, Текла, донеси свѣщца, и нека видя моя вѣренъ Таубертъ лице съ лице, догдѣто слушамъ неговия разказъ, и да приема въ собственнитѣ си рѣцѣ подарѣкътъ който той ми е донесълъ!“

Таубертъ стоѣше мълчеливо, когато една малка съ червени бузи слугинка запали свѣщци. Графътъ бѣше полѣгналъ върху едно дървено лѣгло, а малко на страна сѣдѣше добрата му Фрау (жена), Графинята, съ нейнитѣ жени заняти въ изтѣнение. Когато свѣтлината падна върху Таубертъ, Графътъ скочи съ едно изкрѣскване: „Какво ти е Таубертъ? Отъ гдѣ имашъ тази рава на челото си? Ахъ! Гдѣ е твоя амулетъ?“ Старецътъ дойде бърже напрѣдъ, и Таубертъ покри лицето си съ рѣцѣтъ си.

„Загуби ли го? Отвори си устата глупако, и кажи ми какво си сторилъ съ подарѣкътъ който Кавалеръ Валдашъ ми донесе отъ Святата Земя. Той сграбчи Таубертовата рѣка по единъ грубъ начинъ. Нешастния чловѣкъ падна на колѣнитѣ въ ужасъ, и ся молѣше за прощение, като казваше че е билъ обранъ.“

„Ха! тогава ти го изгуби по невниманне? Потгѣдни тогава къмъ мене и небой ся отъ моето незадоволство тъй като ти си билъ вѣренъ въ работата си. Ти идѣше къмъ дома, срѣщнаха тя разбойницитѣ, и обрѣха тя. Тѣй ли?“

Винювника ся зачервени болѣзненно, нѣ храбро отговори: Не! Не! Не мя разбпрай криво! Азъ не бѣхъ вѣренъ. Слушай разказътъ ми и мя накажи както искашъ.“

Таубертовото калпо, съ кръвъ опръскано палто падна на подѣтъ; и като стоѣше още на колѣнитѣ смутения слуга продължи съ единъ разтрѣперанъ гласъ:

„Азъ трѣгнахъ отъ дома тази заранъ, гордъ съ почетѣта която ти бѣше ми сторилъ. Около пладни азъ стигнахъ Валдашовата крѣпость, и господарятъ самъ мя прие. Той ми даде амулета въ едно кожено сандѣче и каза: Кажи на добрия си господарь Рейнфелдтъ, че тази муска азъ зѣхъ отъ единъ заробенъ Сарацински войникъ, и я довесохъ отъ войнитѣ за него. Ако всякога той я носи на вратѣтъ си съ една срѣбърна верига, той никога нѣма да падне жертва на трѣска или магия.“

Графътъ въздѣхна отъ разочарование.

„Азъ го намѣстихъ здраво въ кемерътъ си, отпавихъ ся бързо къмъ дома, и — и — при захождане на стѣщето сирѣхъ на Гроссъ Шванъ за вечеря, и — “

„Ха! Ханътъ! Продължавай безуминко!“

„На ханътъ азъ ся срѣщнахъ съ двама весели чловѣци, добрѣ въоружени; на единия унитѣ бѣха продунчени, нѣ той нѣмаше на тѣхъ ушинци. Тѣ ми показиха да вечерямъ съ тѣхъ на тѣхни разноски. Азъ ся съгласихъ, и — “

„И ни вѣно до приливание, дебело-главецъ!“

„А, господарю, прости мя; това е било всякога моята слабостъ, нѣ азъ ся научихъ единъ урокъ тази вечеръ.“

„А, глупако, тѣй и господарьтъ ти ся научи — никога да не рискува вече твоята проста глава.“

„Тѣ ми помогнаха да възсѣдна коньтъ, вървѣха съ мене до Долфиновата скала; тогава незанно запущиха устата ми откраднаха ми амулета, прѣстепить и паритѣ; ритаха мя, биха мя и си отидоха. Азъ едвамъ отидохъ до коньтъ си. Чюдно ми е че тѣ не взеха и него. Сгрува ми ся че рѣката ми е сгрошена — главата ми ся върти — и — “ съ изговарянието на нѣколко несвързани думи, Таубертъ падна безчюственъ на подѣтъ.

Глѣвътъ на Графътъ угасна изведиждъ и до гдѣ то мжжигѣ изнасяха безчюствената фигура пзъ залата, той ся обърна къмъ уплашенитѣ жени.

„Любезна ми Госпожо и Госпожици, само виждѣ какви смущения погрѣшкитѣ на бѣдня Таубертъ докараха на него и на мене. Може би туй ще го испѣри, и азъ нищо нѣма да му кажи новече. Нѣ елате чловѣци мои и нека отидемъ слѣдъ разбойничитѣ за да избавимъ изгубеното съкровище ако можемъ. Скоро доведѣте конетѣ и да отиваме! Хансъ и Густавъ ще останутѣ при житѣтъ. Тридесетъ талери и единъ рубинъ прѣстень на ози който уловъ: разбойника!“

„Може би това бѣше Черния Хейнингъ,“ извика Текла като подхвърлѣше растрѣвожено жълтитѣ си плитки.

„Не! Не! Момиче! Черния Хейнингъ не е толкова глупавъ щото да дойде толкова близо до една въоружена крѣпость. Най вѣроятно е че тѣзи сж гранични разбойници които търсятъ злато, и помислиха Таубертовата връска за една торба пари.“

Когато тѣ излязяха пзъ стаята, едно високо чюканье ся чю на портата. Часовоя отговори на тѣхното чюканье, и намѣри двама Калугери търсящи покровъ за прѣзъ ношѣта.

„На драго сърдце ся приематъ,“ и портитѣ ся отвори-ха. Графътъ разказа намѣренее си на Калугеритѣ, и ка-

за имъ да бждѣтъ спокойни прѣз неговото отсъствие.

Графинята прѣе църковнитѣ отци съ почетъ и гостоприемство; и като поръча на Текла да имъ приготви каквото трѣбва, отгѣгли ся съ женитѣ си въ нейната си стая.

Текла показа една смиренна учтивость на калугеритѣ, потѣгли столове до шумящия огнь, и отиде въ мутвака да приготви вечеря. Тя ся завърна носеща една масса, и намѣри калугеритѣ да ся смѣятъ високо, да плѣскатъ съ прѣститѣ си, да въртатъ главитѣ си, и по разни начини да показватъ извънмѣрна веселость.

„Странно!“ помисли Текла, „азъ никога не знаяхъ по напруждъ Отци да ся веселятъ по този начинъ.“

Когато тя влѣзе, тѣхната веселость поутихна, нѣ когато тя сложи ястие то прѣдъ тѣхъ и имъ шетаеше, тя чуваше сегияс тогивъ единъ задушенъ смѣхъ който я много очудваше. Тѣ ядоха съ най голѣма охота, и два пѣти я прашаха да допѣлня паницитѣ. Въ нейното отсъствие тѣ ся виждаха да си приказватъ тайно, нѣ всякога спираха изведиждъ щомъ тя ся покажѣше. Но едрия, по веселія, по гладния гостъ, Отецъ Фердинандъ, най послѣ попыта внезапно:

„Щерко, очаква ли господарьтъ ти да улови този дързостенъ разбойникъ за когото той ни каза?“

„Ей, ваше прѣподобие, той очаква това; и трудно ще бжде на този злодѣй ако Графьтъ го намѣри.“

„Хм-м! Взе ли той съ себе си всичкитѣ человекци и така глупаво остави крѣпостьта бѣзъ защита?“

„Той остави Хансъ и стария Густавъ, и бѣдния раненъ Таубертъ, а всичкитѣ други взе. Азъ съмъ уверена Отче, че прѣзъ тѣхното отсъствие ний не ся намираме въ никаква опасность?“ Калугеритѣ размѣниха единъ значителенъ погледъ, и отецъ Иосифъ, като ся намръщи къмъ другаря си, отговори на бързо:

„Никаква Щерко, то се знае! Ако случайно ся покаже нѣкоя опасность, Отецъ Фердинандъ и азъ сме готови да помогнемъ за защитата на домьтъ на нашия гостоприемникъ.“

Текла ся поклони благодарно, и до гдѣто въртѣше съ ржката си ключоветѣ които бѣха окачени на кръстта ѝ, тя имъ каза за наградата която Графъ Рейнфелдтъ обѣща.

„Азъ ся надѣя дано братъ ми Хубертъ спечели тридесатѣ талери, защото тогава той ще може да си купи боя и четки отъ които има толкова голѣма нужда.“

Когато тя измѣте трохитѣ и изгаси всичкитѣ свѣща освѣтъ три, тя видѣ че Отцитѣ ся съобщаваха чрѣзъ единъ рѣдъ знакове които тя не разбираше.

Тя ги глѣда за минута съ интересъ, и остана смаяна, когато крайтъ на Отецъ Фердинандовото расо ся подигна, и тя видѣ подъ него оръжие.

Какво значи туй? Защо този църковенъ Отецъ носи скрито подъ расото си защитилното облѣкло на единъ войникъ? Не сж ли дрѣхитѣ на неговото звание доволна защита? Нейното сърдце биеше съ болки. Какво значи това?

Отецъ Фердинандъ погледна на горѣ, и като видѣ нейното зачудено изражение, изболчи я остро за нейното любопитство. Тя смиренно попроси извинение за несмисленото си поведение, и имъ прѣдложи да имъ покаже стаятъ имъ изведиждъ.

Отецъ Фердинандъ стана за да оглѣде слѣдъ нея, нѣ неговия другаръ каза съ единъ поиятенъ погледъ къмъ входьтъ:

„Иди, брате, спи спокойно. Азъ ще сѣдя тука догдѣ ся намали бурята, когато азъ ще трѣгна, и ако е възможно на разсжмнувание да стиги св. Петровия мѣнастирь“.

„Наистина ще ся боришь ли пакъ съ нощьта?“ попита Текла, смутена отъ неговото неочаквано рѣшеніе.

„Да, Щерко,“ слѣдъ малко.

Тя сбута главнитѣ догдѣ ся запалиха, и трѣгваше съ Отецъ Иосифа, когато Отецъ Фердинандъ ѝ махна съ ржка като за да я задържи. Текла непълнена съ едно необяснимо подозрѣние, каза тихо:

„Ако постоянноувашъ да сѣдишь тука въ входьтъ, азъ ще ти донесж една възглавница за да полѣгнешъ врху нея“.

Отецъ Иосифъ я послѣдва къмъ кулата и при вратата тихо ѝ каза да си отиде. Текла грабна една възглавница отъ коридора и ся готвѣше да ся повърне къмъ входьтъ. Нейния умъ бѣше растревоженъ. Защо е рѣшилъ този въоруженъ калугеръ да остави крѣпостьта прѣди разсжмнувание? Не увѣряваше ли той Графинята че ще я срѣщне на закуска зараньта?

Текла строго изболчи себе си че ся е усжмнила въ тѣзи благоговѣйни сановници; и съ ужасъ очакваше незадоволството на Графинята, ако тя ся научаше за нейнитѣ страхове. Тя токо що бѣше осждила себе си че е страшно несправедлива, когато тя остана като поразена като видѣ че Отецъ Фердинандъ отвора долани, сандѣци, бюра, и прѣтърся всичко наоколо си. Текла сграбчи палтото си съ двѣтъ си рхцѣ, растрѣперена и иѣма отъ страхъ.

„Азъ съмъ уверена, той не е Отецъ! Той измами Господаря ми! Какво ще правя? Той може да ни оберѣ!“

Калугерьтъ ся стрѣсна като усѣти нейното присъствие, нѣ изговори спокойно: „Графьтъ има

хубава кръпостъ. Азъ ся забавлявахъ като разгѣждахъ неговитѣ иѣща. Слушай, ти казвашъ че той ще подари иѣкому единъ рубинъ прѣстенъ. Азъ съмъ слушалъ че той има една хубава сбирка въ кръпостъта.

Като изговорилъ това калугерътъ ся спъна о единъ неравенъ флаговъ камѣкъ, завивката на главата му ся извѣсти, и Текла съ ужасъ видѣ че неговитѣ уши бѣха продучени, нѣ той имаше ушники. Имаше вече неизвѣстность. Текла ся увѣри че при нея стоише Таубертовия разбойникъ. Сърцето ѣ ся спрѣ, нѣ до дѣто калугерътъ бърже намѣсташе покривалото, единъ дързостенъ планъ на дѣйствиє прѣмина прѣзъ умѣтъ ѣ. Като ся одързости до колкото можѣше тя отговори тихо:

„О, да, Рейнфалдтовитѣ руби сѣ прочюти по цѣла Турингия. Тѣ сѣ едно величествено зрѣлище. Ще обичашъ ли да ги видишь?“ и тя показа единъ златенъ ключъ, като че казваше, „върви слѣдъ мене“.

Калугерътъ хвърли единъ радостенъ лукавъ погледъ къмъ онази която той мислѣше едно глупаво момиче, и послѣдова лѣкитѣ ѣ стѣпки съ едно злобно скрито усърдѣе. Шията ѣ почти трѣпераше отъ мжнотото дишание, нѣ тя хвърчаше изъ входѣтъ, повидимому съвсѣмъ безгрижна. Като грабна една свѣщъ силно, тя трѣгна изъ единъ заденъ проходъ, натисна една пружина падѣ една дѣсчица и отвори едни желѣзни врата,

„Тѣй тука сѣ рубитѣ и бисеритѣ!“ и безъ да чака отговоръ, калугерътъ я бутна на страна и скочи въ тъмната стая.

Като една свѣтлавица Текла затовори вратата и прѣкара ключалката, точно когато единъ яростенъ ревъ отъ затворникътъ стигна до ушитѣ ѣ. За минута тя хвъркна на горѣ по стѣлбата и затвори и завърза коридорѣтъ, прѣзъ който бѣше единичкото съобщение съ стаята въ кулата. Още по една стѣлба на горе, и Текла окачи една зелена свѣтлина на кулата, знакътъ на улавяние.

Едрия Хансъ бѣше я видѣлъ да тича прѣзъ кѣщата. Той я слѣдваше и я питаше. Съ голѣма мжнотия тя го направи да разбере разбърканиѣтъ ѣ думи, и двамата тѣ слѣзюха да вардятъ и да чакатъ. Никакъвъ гласъ не ся чу отъ кулата когато тѣ прѣминаваха, нѣ клѣтникътъ въ желѣзната стая цѣпяше въздухътъ съ викание, като още лицемѣрно ся прѣдставляваше за священо лице. Текла сега така силно трѣпераше щото Хансъ я бутна да сѣдне въ единъ столъ, и тѣхнитѣ биюща сърдца скоро ся възрадваха като чюха графѣтъ и неговитѣ людие при портата. Тѣ влѣзюха тичашкомъ и съ викове, и искаха изяснение за тѣхното

повикване. Хансъ дигна ржката си за мълчание, и расказа храбрата стратегия на Текла. Изведиѣжъ шестима храбри вассали отидоха и извадиха разбойникътъ когато Текла ся прилѣпяше къмъ брата си Хуберта съ голѣмъ страхъ, да не би най постѣ да е сгорила погрѣшката.

Графинята ся събуди отъ голѣмия шумъ, влѣзе въ залата и съ очюдване слушаше Ханса който втория нѣтъ расказваше случката безъ да ся смущава отъ шумѣтъ произходящъ отъ говореннето на всички изведиѣжъ. Тогава Графѣтъ стѣпи напредъ и като дигаше на високо избавения амулетъ, каза любезно: „Текла, ти си била една храбра малка жена, и твоя затворникъ не е никой други освѣтъ Таубертовия разбойникъ, прѣоблѣченъ като единъ священникъ; и повече отъ това, ти си затворила въ моята желѣзна тъмница самия Черенъ Хейнингъ, прочютия разбойникъ. Той и неговия другаръ не щѣтъ да могѣтъ вече да правятъ прѣстѣпления. Ти напълно заслужвашъ една отъ рубитѣ които ти тѣй храбро си защитила,“ и Графѣтъ подигна дебелията си почерняла ржка и тури на прѣстѣтъ ѣ единъ експонѣиенъ прѣстенъ.

„Само едно момиче,“ „Нѣ ся показва войникъ,“ „Поразумно отъ който и да е отъ насъ,“ ся чюваше на всѣдѣ нѣтъ стаята; и въпрѣки протестиранието на Текла че тя никога не е мислила за награда, добрия старецъ напълни съ златни пари прѣстилка на скромната героиня.

Верѣдъ радостнитѣ викове, Текла хвърли ржцѣтъ си около вратѣтъ на брата си Хуберта, и съ почитанияето което една сестра отдава на братовия сѣ гений, пошенина: Хубертъ, не дѣѣ ся вече грижи за бои и четки; азъ мож да държа за себе си прѣстенѣтъ, нѣ паритѣ сѣ всячки за тебе.“

Х. II. С.

НАСЛѢДСТВЕННОСТЪ

Въпросѣтъ на наслѣдственность е отъ голѣма важность за едного който изуча историята на прѣстѣпленията. Отъ тритѣ сили които управляватъ карьерата на всякое лице, наслѣдственность, окрестность, и сгоденъ случай, най голѣмата е първата. Ний можемъ да прѣодолѣемъ надъ нашата окрестность, ний можемъ да си исковеремъ сгоденъ случай, нѣ ний неможемъ ся никога освободити отъ бащата и майката въ насъ и ний трѣбва да прѣдадемъ наслѣденитѣ отъ тѣхъ наклонности на нашитѣ наслѣдници. Въ това лѣжи законѣтъ на прѣживѣванието на най приспособенитѣ, единъ законъ отъ желѣзната ржка

на който никое човѣческо сѣщество не може да избѣгне.

Лѣсно е да се докаже този страшенъ законъ на наслѣдство въ нѣкои забѣлжителни случаи отъ които научнитѣ мъже изваждатъ статистики за да изясняватъ нерѣдовнитѣ карпери. Ний всички помнимъ съ трѣпетъ Аристотеловата приказка за единъ човѣкъ, който, когато синъ му влѣкълъ до вратата на къщата извикалъ — „Доволно, довольно, синко, азъ не влѣкохъ баща си по натакъ отъ тука“.

Жюковата фамилия въ Америка е била научно изслѣдвана отъ г-нъ Дюгдейлъ. Тази е най великата криминална фамилия която се знае, и ефекта отъ наслѣдственностъ до шестото поколение е опрѣдѣленъ съ най голѣма грѣжа. Праотецътъ на тази фамилия се заселилъ въ 1720 год. въ една непристъпима точка въ Ню-Йоркския Щатъ. Той билъ единъ веселъ пиянствующъ ловецъ, и ималъ отврѣщение отъ работа. Той оставилъ синове и дѣщери законни и незаконни. Два законни синове се оженили за двѣ отъ петѣтъ незаконни сестри; и отъ това ужасно съединение имало около 1200 потомци до петото поколение. Отъ женитѣ, повече отъ 50% станали безнравствени, и отъ всичкитѣ мъже само два десѣтъ научили нѣкой занаятъ, и отъ тѣзи, десѣтъ научили занаятъ си въ затворѣтъ. Въ помощи, затворъ и поддържане, тази една фамилия до настоящето врѣме е коштувала на държавата около 7.500.000 лева, всичко защото нейния Холандски праотецъ живѣлъ единъ нерѣдовецъ, развратенъ и беззаконенъ животъ.

Единъ истински случай на злобна наслѣдственостъ ми се прѣдстави прѣди нѣколко врѣме. Забѣлжете какъ една минута на майчина страсть може да прѣдопрѣдѣли единъ животъ. Слѣдующия расказъ е истински въ всякоя подробностъ. Имена и мѣста сѣ изоставени. Единъ пѣтникъ се запозна съ единъ човѣкъ на единъ тренъ въ Нова Англия. Той пѣтуваше по търговия, и, когато му се прѣставѣше случай, той купуваше отъ мѣстнитѣ вѣстници. Въ единъ отъ тѣхъ той чете подробноститѣ на едно ужасно убийство. Вижда се че убиецѣтъ живѣлъ за много години самъ съ майка си на единъ отъ онѣзи чифлици които сѣ около два километра далечъ отъ селото, и на страна отъ главния пѣтъ. Понѣкога никой отъ тѣхъ се не

виждалъ за повече отъ седмица. Това естествено отсѣствие отъ селската църква и дюкянъ не било достатѣчно да възбуди сѣмнѣние тъй като пѣтуванието не е лѣсно прѣзъ зимата или пролѣтъта.

Слухъ се носялъ че майката и синѣтъ имали обичай силно да се каратъ по нѣкога, тъй щото, когато синѣтъ казалъ на съседитѣ си че майка му отишла нѣгдѣ на госте, тѣ не показали никакво сѣмнѣние. Въ малко слѣдъ това — туй било рано прѣзъ пролѣтъта — единъ съседъ отишълъ къмъ къщата съ кучето си. Животното като се скитало на около, изровило единъ грозецъ прѣдмѣтъ, отъ който синѣтъ се напраздно старалъ да отвлѣче вниманието на стопанинѣтъ на кучето. Почнало се едно изслѣдване, и намѣрило се че тѣлото на бѣдната жена било насѣчено на пѣрчета, и заровено отъ части подъ снѣгѣтъ изъ нивитѣ около къщата. Тогазъ нещастний синъ исповѣдалъ. Той казалъ че не знаелъ че е направилъ такъво ужасно прѣстъпление до слѣдъ като то било изврѣшено. Тогава той разсѣкълъ тѣлото, подбужданъ отъ едно чюство че този е най добрий начинъ за скриване прѣстъпления. Вечеръ слѣдъ вечеръ, година слѣдъ година той бѣше сѣдѣлъ срѣщу майка си при масата за ядене. Отъ врѣме на врѣме, като сѣдѣлъ тамъ, едно непрѣодолимо желание да убие майка си и да я разсѣче на парчета го обладало. По нѣкога това желание дохождало когато тѣ били особенно приятелски распложени единъ къмъ другъ. Понѣкога то го почти побѣждавало когато били скарани. Той се молялъ на майка си да го остави, до гдѣто тя още може; защото той чюствувалъ че тази майко — убийственна наклонность може единъ день да се покаже толкова силна щото той да не бѣде въ състояние да ѣ се противи. Освѣнъ това, хваналъ го единъ лудешки страхъ отъ ножѣтъ съ който рѣжали мѣсо. Да чюе острението му подлудѣвало го; да поглѣдне къмъ него растрѣпервалъ се съ човѣкоубийственна трѣска. Въ майката му се смѣяла съ прѣзрѣние за всичката тази глупостъ и не неискала да отсѣпи нито единъ прѣтсъ на неговитѣ страхове. Една вечеръ, когато тѣ били варили говеждо мѣсо, тя наострила ножѣтъ и съ еднъ подигравателенъ смѣхъ го поставила прѣдъ него. Той се молилъ да го земе на страна, нѣ тя го избличила. „Тогава,“ ка-

залъ затворникътъ,“ една мръжа отъ кръвъ покри зрънието ми и азъ не дойдохъ на себе си до гдѣто майка ми — “. По добръ е да спустнемъ пердето надъ ужаснитѣ подробности на затворниковото убийство и неговата покаятелна исповѣдь.

Пжтникътъ прочете този отчетъ съ голѣмо чувствование. Тогава той ся впусна въ мисли до като тренътъ тичаше напърѣдъ. После отвори устата си и проговори съ познайникътъ си — единъ човекъ който той никога не бѣше виждалъ по напърѣдъ или слѣдъ това — и когато тѣ говорѣха, потѣтъ причиненъ отъ ужасътъ на тѣхния разговоръ, тѣ чеше по лицата имъ. Азъ чухъ разказътъ прямо отъ човекътъ който сѣдеше при него. Той каза слѣдующето: „Азъ знаяхъ майката на този човекъ. Прѣди години азъ бѣхъ нейнъ съсѣдъ и добръ помня свадбата ѳ. Тя бѣше една красна жена, гордѣеше ся съ хубостъта си, нѣ имаше единъ грозенъ характеръ. Единъ день седмъ мѣсяци слѣдъ свадбата ѳ тя отиде въ мутвакъкъ малко късно. Тя имаше една нова шапка която свали отъ глава си съ голѣма грижа, и, като я остави на масата бързишкомъ отиде да приготви обѣдъ. Мжжътъ ѳ имаше едно малко Нью-Фундланско кученце, съ което той ся много гордѣеше. Малкото животно забѣлѣжило хубавитѣ кордели да висятъ отъ масата, и като помислило че тѣ сж поставени тамъ за него да си играе, почнало да ги тѣгли съ устата си. Шапката пада доло. Кученцето я търкаля изъ стаята и въ нѣколко минути раскъсва на пърчета. Въ врѣме на тази бърза бъркотия жената влѣзе въ стаята и видѣ развалата. Една ужасна яростъ я облада. Безъ дума тя зема това кученце въ една-та ржка, грабна ножътъ за мѣсо отъ масата съ другата — излѣзе вънъ, и въ нѣколко минути расчѣе това кученце на пърчета. Три мѣсяца слѣдъ това ся роди синъ ѳ.“ Говорителъ спрѣ, и поглѣдна на вънъ прѣзъ прозорецътъ; тогава той продължи полека:

„Този човекъ не трѣбва да ся обѣсва. Той не уби майка си. Жената извърши самоубийство прѣди да ся роди синъ ѳ. Това не бѣше майце-убийство — то бѣше възна-граждение.“

Като стоимъ въ една такъва стая на ужаси, животътъ ще бѣде нетърпимъ, ако силата на наслѣдена святостъ не бѣше по вели-

ка отъ онази на наслѣденъ грѣхъ. Статистикитѣ за нещастие не ся занимаватъ съ благословението на наслѣдственостъта. Тѣ обръщатъ внимание на дѣдовата подагра (ставна болѣстъ), а забравятъ майчината любовъ и духовностъ. Научихъ ся за единъ хубавъ случай отъ единъ човекъ. Той писа че билъ роденъ въ пѣрвата година на Гражданската война. Единичката надежда на майка му бѣше дѣтето ѳ. Защото, въ най-първитѣ битки мжжътъ ѳ билъ убитъ, и отъ тогава тя посветила животътъ си на Бога, на знамето, и на онзи залогъ на любовъ който щѣше да направи поносимо нейното вдовство. Дѣтето стана буквално чадо на посветенъ патриотизмъ. Най-ранната му память бѣше шепнението на молитва и зрѣлището на знамето. Неговата майка му казваше по-послѣ какъ тя изживѣваше днитѣ си въ правяние дрѣхи за войницитѣ и пощитѣ въ молитва за да ся роди единъ Богобоязливъ патриотъ. Когато той билъ момче тя му направила едни ржавици обшити съ бонитѣ на флагътъ, за да може даже когато си играе да си напомня за своето отечество. Слѣдственото бѣше каквото можешъ да си прѣдполагашъ. До този день, двѣ основни начала управляватъ животътъ му — Богъ и знамето — и тѣзи малки стари ржавички, бѣлѣзи на майчинъ патриотизмъ, сж били единъ талисманъ (муска) който го е вардилъ отъ развратъ и безчестие.

B.

ЛИ ХУНГЪ ЧАНГЪ.

Най великия държавенъ мжжъ въ Азия днесъ е Ли Хунгъ Чапгъ, Китайския пръвъ министъръ. Той е ималъ една забѣлѣжителна карьера. Синъ на единъ отъ литературната класа, той е възлѣзълъ, стѣпка по стѣпка, чрѣзъ свонитѣ естествени способности и възможностьта да извлѣча най голѣма полза отъ образованието си и отъ всяко благоврѣмие, на най високото мѣсто, слѣдъ императора, въ Китайската империя. Неговитѣ титли сж Китайски Посланникъ, Старшия Пазител на Наслѣдника, Първъ Министръ на Държавата, Жрлъ отъ Първия Разрядъ, Сюу, и Подкралъ на Китай. Той ся родилъ въ 1822 год. и приелъ високо образование. Той ся отличилъ въ классическитѣ науки, и догдѣто той билъ още много младъ, давалъ

знакове на добро бѣдѣще за въ военния или официаленъ животъ. Първото му благоврѣние за отличие дошло когато великото Тепингово въстание било въ разгарътъ си. Отъ Тепинговата война до днесъ, Ли Хунгъ Чангъ е билъ свързанъ съ почти всяко важно военно или цивилно събитие въ Китайската Империя. Той става не само воененъ командантъ на бойното поле, но и първъ свѣтъникъ въ Империята и спечали една репутация като държавенъ мъжъ и дипломатъ равна на оная която вече бѣше спечалилъ като войникъ. Той бѣше първъ въ всичко което се отнасяше до напредъкътъ

Ли Хунгъ Чангъ.

на Китай и бѣше водителъ на онѣзи които желаяха тя (Китай) да се освободи отъ игото на старитѣ обичаи и суевѣрия. Но Ли, маркизъ че е войнственъ, знае цѣната на мирътъ. Съ Контъ Ито, главния дѣжавецъ мъжъ на Япония, той се постара да уравни мѣнотитѣ мѣжду тази държава и Китай относително Корея, и ако бѣха се приели неговитѣ планове войната щѣше да се избѣгне. Когато Китай се истоци и потърси мир, Ли, който бѣше врѣменно обезславенъ, биде пакъ потърсенъ отъ Императорътъ като единичкия чловѣкъ на когото народнитѣ интереси можяха да се повѣрятъ въ такава една криза. Още еднажъ той и Ито прѣдприеха труд-

ната работа на прѣмирие, една работа която Ли извърши тѣй задоволително за господарьтъ си и народа щото всичкитѣ му отнети почести му се повърнаха.

Слѣдъ извършването на тази велика работа, Ли намѣри малко свободно врѣме и прѣдприе едно пѣтешествие около свѣта. Цѣльта на това пѣтешествие не бѣше само за удоволствие; но за да може Китай да влѣзе въ по тѣсни и по полѣзни сношения съ цивилизованитѣ земи и да развие своята търговия. Като слѣдствие на това пѣтешествие, нѣколко желѣзни линии се вече правятъ въ Китай, нѣщо на което народътъ се много противяше по напредъ, понеже вѣрваше че желѣзници ще смущаватъ душитѣ на умрѣтъ имъ.

Слѣдъ като посѣти Европа той отиде въ Америка и на всякъдѣ биде царски посрѣщанъ и угощаванъ.

Той има благороденъ изглѣдъ, растѣтъ му е повече отъ шестъ стѣпки, рамената му сѣ широки и тѣлосложението му силно.

Единъ отъ най-обикновеннитѣ му въпроси къмъ тѣзи които го посѣщавали билъ, „Нколко години си?“ Една благородна Англичанка която не искала да си каже възрастта така бърже му говорила и толкова въпроси му задавала щото не му дала врѣме да я попита за възрастта ѝ. По нѣкога той е питалъ много затруднителни въпроси. Така наприкладъ кога стигналъ въ Ню Йоркъ, той питалъ нѣкои отъ високитѣ чиновници, кога и гдѣ ще го приеме прѣдсѣдателя, гдѣ живѣе той, на колко години е генералъ Раджаръ, и да ли ще му дадѣтъ прѣдварително кония отъ рѣчитѣ които ще се държатъ по случай на неговото посрѣщанне. На всички вѣзи въпроси му се отговаряло удовлетворително и той оставалъ много задоволенъ. Той изказалъ благодарността си на Християнскитѣ Дружества чиито работници сѣ много спомогнали за уметвенія и религиозенъ напредъкъ на Китай.

Чарльсъ Кингсле, единъ прочутъ проповѣдникъ се доста страхувалъ отъ проповѣждане. Еднажъ той явилъ на единъ свой приятель какъ усѣща кога проповѣдва въ Уесминстерското Аббе, като казвалъ съ малко запъване: «богато възлазямъ къмъ амвона на църквата, азъ желая себе си да съмъ м-м-мъртавъ; и когато слазямъ отъ амвона, азъ искамъ да съмъ повече м-м-мъртавъ.»

ВЕЛИКИЯ ЯПОНСКИ ВОЕНЕНЪ МЪЖЪ, ГЛАВНО-
КОМАНДУЮЩИЯ ЯМАГАТА.

Нѣма съмнение че най отличния воененъ гений въ Азия днесъ е Маркизъ Иоритомо Ямагата, който води Микадовитѣ войски отъ побѣда на побѣда прѣзъ послѣдната война срѣщо Китай. Ямагата е единъ стратегистъ отъ най високия разрѣдъ — както въ планиране, така и въ извършване плановѣтъ. Както Фонъ Молтке, години прѣди войната мѣжду Франция и Германия, начѣрта единъ воененъ планъ като помисли за всякоя случайностъ, тѣй маркизъ Ямагата, прѣдвиждайки възможността на една война мѣжду Китай и Япония, бѣше планиралъ, години прѣди проглашеннето на войната, всяко движение на една нападателна война.

Великия Японски Воененъ Мъжъ, Главно-
командующия Ямагата.

Той бѣше посветилъ десетъ години за военни приготовления и събиране свѣденія за силата и слабостта на Китай. Слѣдствията на неговитѣ трудове бѣха че великата задача за смиреннето на Монголската Империя — нѣщо което до тогава ся виждаше невъзможно за образования Западнъ свѣтъ — бѣше рѣшено продварително, и сега оставаше само да се докаже на дѣло. Какъ сполучливо ся тури въ дѣйствиe военния планъ на Ямагата, е сега единъ исторически фактъ.

Наскоро слѣдъ войната той трѣгна отъ Токио за едно пжтешествие около свѣта. Той щѣше да пжтува като едно частно лице, но неговата слава го прѣдшествоваше на

всякадѣ, и цѣлото му пжтешествие бѣше отбѣлѣжено съ угощения, приеми, въсхищения и демонстрации.

Маркизъ Ямагата, на когото картината ся вижда на страницата е високъ и тънъкъ и ся облача много просто въ черни Европейски дрѣхы. Той е най порядъченъ челоуѣкъ въ всичкитѣ си дѣла; но за нещастие той е болнавъ и никакъ не ся е освободилъ напълно отъ болѣстта си която го принуди да остави началството на войната слѣдъ като спечали великата побѣда при Вуху. Той е на пѣдесетъ и седмъ години. Жена му, една Американка, ся помина прѣди десетъ години. Неговото присжтствие не прави особено впечатление, и никой не би го мислилъ за такъвъ воененъ гений какъвъто той е дѣйствително, но неговото лице открива една тиха сила на характеръ и голѣма прозорливостъ и проникателностъ. Въ отечеството си той е голѣмъ любимецъ, и Микадо, както и цѣлия народъ, го почита, защото повече отъ кой да е другъ челоуѣкъ той е създателтъ на „Новата Япония.“

КАКВО ДА УЧИМЪ МОМЧЕТАТА.

Единъ философъ е казалъ истинското въспитание на момчетата е „да ги научимъ опова което тѣ трѣбва да знаятъ когато станѣтъ мъже.

1. Да бждѣтъ истинни и честни. Въспитанието не струва нищо ако не включаватѣзи нѣща.

2. Да бждѣтъ чисти въ мисли, языкъ и животъ — чисти въ умъ и тѣло.

3. Да бждѣтъ не себелюбиви. Да ся грижатъ за чувствата и спокойствие на другитѣ. Да бждѣтъ щедри, благородни и мъжествени. Това включават истинска почеть къмъ старитѣ и къмъ святи нѣща.

4. Да уповаватъ на себе си и сами да си помагѣтъ даже отъ дѣтинство. Да бждѣтъ работливи и сами да ся поддържатъ щомъ възрастата имъ позволява. Учи ги че всякоя честна работа е почетна, че единъ лѣнивъ и на други зависимъ животъ е голѣмо безчестие.

Когато едно момче е научило тѣзи четири нѣща, когато то е направило тѣзи идеи частъ отъ своето естество — колкото богато или сиромашко и да е — то е научило най важнитѣ нѣща които то трѣбва да знае когато стане мъжъ.

За Младитѣ.

МАЛКИ ЦАРЧЕТА.

ЕДУАРДЪ VI.

(Продължение.)

Всичкитѣ тѣзи книги сж запзени и по-казватъ колко добро бѣше туй момче, поставено толкова рано на единъ прѣстолъ. Нѣ най важното отъ всичко бѣ че той бѣше искрено религиозенъ, и бѣше възпитанъ по истинно евангелски начинъ въ едно врѣме когато само една малка частъ отъ Англия бѣше отхвърлила суевѣрията на Католическата църква. Единъжъ когато той искаше да сиѣме нѣщо отъ единъ високъ рафтъ, едно малко другарче му дало една голѣма тѣжка Библия да стѣпне на нея.

„Не,“ каза Едуардъ, „ний не трѣбва да тѣпчемъ съ поетѣ си Словото Божие.“ Тогава той обрѣса прахътъ отъ священика томъ съ палтото си, цѣлуна го и го постави внимателно върху една кадифена възглавница.

Прѣди неговото царуване всичкитѣ религиозни служби въ Англия ся държѣха на Латински, нѣ когото той ся въцари, първитѣ молитви ся възнесоха по Англиски, тогава части отъ священикото Писание ся прочетоха, и по послѣ цѣлото богослужение по языкътъ на народа. Постъ, исповѣдъ, шествие, употрѣблението на икони, и много други Римо-Католически обряди ся изоставиха, и най послѣ това което ся знае като Молитвенната Книга на Едуарда VI., ся наредѣ отъ благочестиви и учени мѣжне, която съ нѣкои малки измѣнения ся употрѣблява и до днѣсь въ Английската църква,

Сега туй дѣйствително добро малко царче изврши едно страшно нѣщо скоро слѣдъ възлазанието на прѣстола. Единъ отъ младитѣ му другари го убѣдилъ че единъ царъ трѣбва да псува. Всички царие псували, и той можалъ да научи младия Едуарда на този занаятъ, така щото той да не останалъ подолѣ отъ другитѣ царие. Не помнѣше ли той ужаснитѣ псувни на негово величество Хенри XII., починалия царъ? Едуардъ помнѣше добръ колко мръсни бѣха думитѣ на баща му, царъ, и двѣтѣ момчета почнаха да ся обучаватъ съ удивителни слѣдствия. Първо Едуардъ упражняваше новото си искусство надъ слугитѣ си, които естествен-

но нищо не казваха. Послѣ когато мислѣше че е доволно напредналъ, той срѣщна сериозния си Чича, Лордъ Защитникъ, съ една върволица псувни и охотно псуваше лордовѣтъ си въ врѣме на засѣдание. Тѣхното отчаение при такъвъ языкъ отъ благочестивото момче трѣбва да е било смѣшно. Работата била рѣслѣдвана, и Едуардовия пакостливъ съвѣтникъ билъ здраво наказанъ.

Даже когато той бѣше дѣйствително виноватъ никой не дръзнуваше да тури рѣка на священикото величество на Англия. Ако той сторѣше нѣщо криво, неговото „момче за биение“ биваше наказано. Това момче бѣше едно младо Ирландче отъ добра фамилия, по име Барнабе Фицпатрикъ. Веселото здраво момче бѣше малко по възрастно отъ Едуарда, и малко го бѣше грижа за биянието, нѣ малкия царъ ся стрѣскаше при всякой ударъ, и малкото му пакости биваха по злѣ наказани отъ колкото ако ударитѣ бѣха падали на неговото деликатно тѣло. Той и Барнабе бѣха голѣми приятели прѣзъ животъ.

Едуардъ имаше малко приятели, главно защото Чича му Сомерсетъ, Лордъ защитникътъ, го вардѣше завистливо, да не би нѣкой другъ да спечали влияние надъ него. Единъжъ Лордъ Сомерсетъ, когато ся бияше съ Шкотландцитѣ, прати извѣстие за побѣдата си чрѣзъ единъ младѣжъ на име Никола Трокмортонъ който самъ бѣше показалъ храбростъ въ битката при Пинке. Едуардъ обичаше да слуша младѣжътъ да разказва свършенното поражение на Шкотландцитѣ, и колко бѣха избити. и колко много Шкотландски велможи бѣха заробени — и всичко това, както той каза, защото Шкотландцитѣ не искали да държатъ думата си за да оженятъ малката си царица, Мария Стюартъ, за него. Когато Лордъ Хитле билъ заробенъ, той казалъ че нѣмалъ нищо да каже за женидбата, нѣ той не обичалъ начинътъ на сглѣжданието.

Свадбата не станала. Шкотландската момиче царица била оженена за единъ Френски князь Валуа, а неговата сестра Елисавета Валуа, ся сгодила за младия Английски царъ.

Колкото за младия Трокмортонъ, неговитѣ войнишки разговори, и веселий му духъ били добръ приети отъ младия му усамотенъ господаръ. Едуардъ бѣше едно добро момче, той обичаше уроцитѣ си, словото си, и сериознитѣ си съвѣтници, нѣ по нѣкога оби-

чаше и малко смѣшки. Единъ пакъ старитѣ обитатели на палата ся слисаха отъ единъ шумъ и едно тичанне изъ палата. Трокмортонъ бѣгаше отъ стая въ стая и Едуардъ слѣдъ него, догдѣто най послѣ ся скри въ единъ голѣмъ сандѣкъ подъ една стѣлба. Едуардъ ся напраздно мѣчаше да го истѣгли отъ тамъ. Тогава той го удари полека съ плоското на сабята си и извика, „Стани, Сжръ Никола!“ И тѣй Трокмортонъ ся произведе въ кавалеръ! Той заслужваше такъва честь защото ся отличи въ битката, нъ хората роптаяха защото тази титла му бѣ дадена по единъ такъвъ безгриженъ начинъ.

Едуардъ всякога слушаше словото съ голѣмо внимание. Когато той бѣше на около четиринадесетъ години, Еписопъ Ридле проповѣдва върху длъжността на давания милостиня, и говори върху нуждитѣ на бѣднитѣ въ Лондонъ, по единъ такъвъ начинъ щото възбуди нѣжното сърдце на момчето. Слѣдъ словото той повика епископа и му каза частно по своя откровенъ и усърдепъ начинъ, „Мой Лорде, вий искате тѣзи които сж на власт да намѣрягъ срѣдства за облѣкчението на бѣднитѣ; съ това азъ мисля вий означавахте мене, защото азъ занимавамъ пай високото мѣсто, и, прочее, съмъ първий който трѣбва да отговаря прѣдъ Бога за моята небрѣжливостъ.“ Той желяе, той каза на епископа, да върши правото, и затова го помоли за съвѣтъ по кой начинъ да помогне най-добрѣ на бѣднитѣ. Епископътъ ся посвѣтвва съ Лордъ Майора на Лондонъ и прати извѣстие на царьтъ въ сжщата онази вечеръ че бѣднитѣ въ Лондонъ може да ся раздѣлятъ на три разрѣди; тѣзи които не могатъ да ся поддържатъ, като младитѣ безъ родители дѣца, и прѣстарѣлитѣ; тѣзи които сж безъ работа по причина на болѣстъ или приключения; и тѣзи които сж бездѣлници и порочни. Спорѣдъ това Училището на Христовата Църква, за въспитанието на бѣднитѣ дѣца; Св. Томовата Болница за болнитѣ; и Брайдуелъ, единъ поправителенъ домъ за бездѣлницитѣ и вагабонтитѣ ся основаха. Всичко тридесетъ и двѣ безплатни училища и нѣколко болници ся основаха прѣзъ краткото царуване на туй момче, повечето отъ тѣхъ чрѣзъ неговитѣ лични старания. Училището на Христовата Църква е най забѣлѣжително защото много велики мѣже ся въспитаваха тамъ.

До днесъ Момчетата съ Синитѣ Палта, както научнитѣ мѣже наричатъ, сж мѣжду живописнитѣ зрѣлища въ Лондонъ. Тѣ още носятъ единъ костюмъ който бѣше обикновенното просто облѣкло на Лондонското момче, когато Едуардъ VI. бѣше на прѣстолѣтъ, нъ той ся изглѣжда страшенъ сега; дълги жълти чорапи, и едно дълго палто или роба, съ единъ коланъ отъ кожа на кръстѣтъ, въ който момчетата затѣкнуваха политѣ си въ врѣме на игра.

Най великото слѣдствие отъ царуваннето на това момче бѣше закрѣпыващето на религията въ Англия. Макарь че него наслѣди на прѣстолѣтъ една фанатическа Рима Католическа Царица, която спечели ужасната титла „Кръвавата Мария“ чрѣзъ гонение тѣзи които не вѣрваха като нея; макаръ че тя изгори на колъ много отъ най добритѣ приятели на Едуарда, даже и епископътъ който го короняса, като и другия който го съвѣтуваше за неговитѣ благодеяния, пакъ петѣтъ години на Едуардовото царуване не бѣха изгубени, и народътъ остана Протестантски въ сърдце.

Едуардъ бѣше всякога слабъ. Той умрѣ отъ охтика прѣди да стане на шестнадесетъ години, на Юний 6-й, 1553 год. Смъртъта му бѣше тѣй тиха благочестива, като бѣше и животътъ му. Прѣзъ послѣдния му день на земята неговия докторъ го чю да се моли и записа думитѣ му.

„О Господи Боже,“ ся молилъ умирающия царъ „освободи мя, моля ти ся отъ този нещастенъ животъ, и приеми мя въ числото на твойтѣ избрани, ако бжде тѣй твоята воля. На тебе, О Господи, прѣпорѣчвамъ духътъ си. О Господи, благослави твоя народъ, пази Английския народъ, пази го отъ Папството, и запази твоята истинна религия щото азъ и моя народъ да благославяме твоео свято име заради Синътъ ти Иисуса Христа.“

КАКВО ДА ЧЕТЕМЪ.

Саломонъ казва? „Да прави нѣкой много книги нѣма край“. Силата на печатницата, за добро или за зло, е много голѣма.

Никой не може да очаква че той ще може да исчете поне една хилядна частъ отъ сжществующитѣ книги, и като никой не може да си губи врѣмето и да си отравя

умътъ съ приказки на въображаеми прѣстѣпления, добръ ще бѣде да ся четътъ такъви книги и списания които иматъ репутацията да поучаватъ полѣзни уроци. Отчети на благородни дѣла, и само таакъви романи които дѣйствително убогатяватъ въображението, е едно кратко очертание на това което человекъ трѣбва да чете.

Добритѣ книги сѣ евтини, и всякой человекъ е длъженъ да притѣжава по нѣкоя. Ако можешъ да ся снабдишь само съ нѣколко, бѣди поне увѣренъ тѣ да сѣ отбрани. Нѣ нѣма сѣмѣние че най добрата отъ всичкитѣ книги е библията. Всякое момче и всякое момиче трѣбва да притѣжава по една библия и да я чете всѣкой день. Често слушаеме че прѣди да бѣдѣтъ убѣсени, много злодѣйци, сѣ исповѣдвали че въ младостта си чели лоши книги, и съвѣтвали младитѣ никога да не четѣтъ такива книги. Никога не ся е чуло че нѣкой человекъ е станалъ злодѣецъ и че е билъ убѣсенъ отъ прочитание Библията. Единъ отъ най-големитѣ злодѣйци, прѣди да бѣде убѣсенъ, е казалъ: „кажѣте на момчетата да оставятъ на страна лошитѣ книги, и да четѣтъ Библията.“

ПЕТРЪ КУПЖРЪ.

Петръ Купжръ бѣше едно бѣдно момче и здравнето му бѣше много слабо. Той ходилъ на училище само една година въ цѣлия си животъ, и прѣзъ тази година много дни стоялъ у дома си.

Баща му билъ шапкаръ, и на осемъ годишната си възраст, малкия Петръ помагалъ на баща си за да искава катадневния си хлѣбъ.

Когато станѣлъ на седмнадесѣтъ години, той отишѣлъ въ голѣмия градъ Нью Йоркъ да види какво може изврши тамъ. За нѣколко врѣме, той не намѣрилъ никаква работа, и постоянно ходѣлъ изъ улицитѣ да търси. Най послѣ тай намѣрилъ една работа за която му давали храна и десѣтъ лева мѣсячно. Съ тази заплата той едва ли е можѣлъ да си снабдява необходимоститѣ на живота. Нѣ всрѣдъ трудовѣтъ и лишенията си той често казвалъ; „ако азъ стана богатъ нѣкога, ще съградя едно училище въ този голѣмъ градъ Нью Йоркъ, въ което всички спромашки момчета и момичета да

ся учатъ безплатно.“ Той успѣлъ въ работата си и станалъ довольно богатъ да съгради едно заведение което носи неговото име—Купжръ Институтъ. Бесплатни училища за наука, искусство, математика и практическо инженерство сѣ отворени за младежи отъ двата пола всякоя вечеръ; лекции ся даватъ, и едно читалище и една библиотека сѣ отворени за публиката прѣзъ всичкитѣ часове. Кой може да оцѣни голѣмата полза която това заведение принася годишно на бѣднитѣ, които безъ него щѣха да си живѣятъ въ невѣжество?

СЕБЕЛЮБИЕ.

Една русска приказка която съдържа една важна истина бѣ казана отъ Князь Сергий Волконский на религиозний Парламентъ въ Чикаго:

„Имало една стара жена която за много вѣкове страдала въ пѣклений огнь, защото тя била една голѣма грѣшница прѣзъ земний си животъ. Единъ день тя видѣла далечъ въ пространството единъ ангелъ хвърчащъ изъ синьото небе: и съ всичката сила на гласътъ си тя го извикала. Викътъ трѣбва да е билъ отчаенъ, защото ангелътъ спрѣлъ хвърченнето си, и като дошѣлъ при нея, попиталъ какво иска.

„Когато стигнешъ до Божий прѣстолъ,“ тя казала „кажи ми че едно нещастно създание е страдало повече отъ колкото то може да понесе и че тя моли Господа да я освободи отъ тѣзи мъки?

„Ангелътъ обѣщѣлъ да направи това, и отхвърчалъ. Когато той прѣдалъ извѣстието, Богъ казалъ: „Иди, попитай я дали е направила нѣкое добро нѣкому прѣзъ живота си.“

„Старата жена напрѣгнала паметъта си да търси нѣкое добро дѣло прѣзъ миналия ѹ грѣшенъ животъ, и изведнѣжъ извикала, 'азъ имамъ едно. Единъ день азъ дадохъ единъ морковъ на единъ гладенъ просѣкъ'.

„Ангелътъ рапортиралъ отговорътъ.“

„Земи единъ морковъ,“ казалъ Богъ на ангелътъ и го подай къмъ нея. Нека ся улови за него, и ако растението е довольно яко да я истѣгли отъ пѣкала, тя ще ся избави.“

„Ангелътъ сторилъ това. Бедната жена ся уловила за морковътъ. Ангелътъ почналъ да

тѣгли, и, ето, тя почнала да ся издига'. Нѣ когато тѣлото ѳ излѣзло половинѣ отъ огънѣтъ тя усѣтила тѣжина на краката си. Другъ грѣшникъ ся уловилъ за нея. Тя ся мѣчила да ся освободи отъ него нѣ всичко било напраздно. Грѣшникѣтъ не искалъ да да ся пустне, и ангелѣтъ като продължавалъ да тѣгли подигналъ ги и двамата. Нѣ ето и другъ грѣшникъ ся хваналъ за тѣхъ, и тогава и третъ, и повече, и още повече — една верига нещастни създания висяли за краката на старата жена. Ангелѣтъ продължавалъ да тѣгли. Всички не ся виждали да ся по тѣжки отъ колкото единъ морковъ можѣлъ да удържи, и тѣ били издигнати въ въздуха. Нѣ изведнѣжъ старата жена ся уплашила. Твърдѣ мнозина ся ползували отъ послѣдния ѳ случай за спасение, като ся държѣли за нея. Тя извикала: 'Пуснѣте ся отъ мене! морковѣтъ е мой'.

„Щомъ тя изговорила думата 'мой', тѣн-кото стебло ся строшило, и тѣ всички паднали пакъ въ пѣкъла, и то за всегда.

Тази приказка нѣма поетическо искусство, и тя е толкова краснорѣчиво проста щото не иска никакво изяснение. Ако нѣкоя личностъ, нѣкое общество, нѣкоя църква притѣжава нѣкоя частица истина и добро, нека тази истина да свѣтне за всякого, нека това добро стане притѣжание на всякого. Замѣстванието на думата 'мой' съ думата 'нашъ', и думата нашъ съ думитѣ на всякого едного — туй е което ще спечали едно плодovitо слѣдствие на нашитѣ задружни старания, както и на нашата лична дѣятелностъ.“

БОАТА (ЗМИЯ) НА НЕВЪЗДЪРЖАНИЕТО.

Прѣди нѣкоколко години единъ упитомителъ на диви звѣрове далъ едно прѣдставление въ единъ Лондонски театръ. На свършване той трѣбвало да прѣдстави една боа, тридесетъ и петъ стѣпки дълга, която той билъ купилъ когато била на три години и я употреблявалъ за двадесетъ и четири години, като я мислялъ съвсемъ безвредна.

Завѣсата ся подигнала и сцената на една Индийска гора ся появила. Едно шумение ся чуло и една голѣма змия ся видѣла че иде прѣвъ трѣвата. Тя ся спрѣла и подигнала главата си. Изъ свѣтлитѣ ѳ очи

излазяли искри, Цѣлото ѳ тѣло ся виждало развѣлнувано. Единъ человекъ излѣзълъ измежду гѣститѣ листне. Тѣхнитѣ поглѣди ся срѣщнали. Змията ся свила прѣдъ человекѣтъ. Той побѣдилъ. Змията била подъ управлението на единъ господаръ. Подъ неговото ръководство и управление тя извършвала единъ рѣдъ ужасни дѣла. По единъ знакъ отъ человекѣтъ тя ся приближила полека къмъ него, и почнала да ся завива около тѣлото му. Горѣ и погорѣ тя ся обвинвала по него, догдѣто человекъ и змия ся виждали като едно тѣло. Нейната грозна глава ся издигнала високо надъ неговата. Человекѣтъ издалъ единъ малкъ викъ, и зрителитѣ изгърмѣли съ едно ръкоплѣскание, нѣ останали като смръзнати. Викѣтъ на человекѣтъ билъ единъ плачъ на смъртна агония. Тѣзи студени, плѣзгави обвинки го били прѣгърнали за послѣденъ пакъ. Тѣ одушили животѣтъ въ него, и ужасно уплашенитѣ зрители слушали когато костъ слѣдъ костъ ся счюпвала отъ силното стягане на обвинкитѣ около него. Играчката на человекѣтъ бѣше станала неговъ господаръ. Двадесетъ и петъ годишния му робъ сега стана неговъ господаръ.

Въ този ужасенъ случай е прѣдставена цѣлата история на невѣздържанието. Человекѣтъ който испива първата чаша тура боата на невѣздържание въ пазухата си. Ако иска, той може много лѣсно сега да одуши това чудовище. На ако той го остави да живѣе и го храни, той може да го управлява даже за двадесетъ и петъ години, нѣ то постоянно расте, и нѣкой денъ неговитѣ душепогубителни обвинки ще стиснатъ душата му и ще я отнесѣтъ къмъ онѣзи страни на страдание гдѣто червейтъ не умира, и огнѣтъ е неугасимъ.

Т. О. К.

ПОЛЕЗНИ ЗАГУБИ.

„Азъ съмъ мислилъ отъ какъ дойдохъ въ събранието тази вечеръ, за загубитѣ които съмъ прѣтърпѣлъ отъ какъ ся зарѣкохъ да не пия. Азъ ви казвамъ че нѣма ни единъ человекъ въ обществото който е изгубилъ толкова много отъ спиране пиянството колкото съмъ азъ изгубилъ. Почакайте малко догдѣви кажа какво означавамъ азъ съ това. Имаше една хубава работа да ся извърши

днѣсь въ дюкянѣтъ и господарѣтъ повика мене.

„Дайте я на Ивана,“ каза той. „Той е най-способния за тази работа.“

„Добрѣ, азъ казахъ това на жена си въ врѣме на вечеря, и тя каза:

„Какъ е тѣй, Иване, той тя наричаше най лошъ. Ти си изгубилъ лошото си име, не ли?“

„Това е фактъ, жено,“ казахъ азъ. „Нѣ това не е всичкото което азъ съмъ изгубилъ прѣзъ миналитѣ шестнадесять мѣсяци. Азъ имахъ сиромаша и мизерия, и азъ ги изгубихъ. Азъ имахъ едно парцаливо палто и една съдрана шапка и едни кундури прѣзъ които водата влязаше прѣзъ петитѣ и си излазаше отъ къдѣ прѣститѣ. Азъ ги изгубихъ. Азъ имахъ червено лице, трѣперящи рѣцѣ и двѣ люлѣюща се нозѣ които ми причиняваха смѣшни падания сегисъ тогисъ; азъ имахъ единъ навикъ да кълна и да пеувамъ, нѣ азъ ся избавихъ отъ това. Азъ имахъ често главоболие, тѣжко сърдце, нѣ по лошо отъ всичко това, една виновна съвѣсть. Благодаря Богу, азъ изгубихъ всички тѣзи нѣща.“

„Тогава азъ казахъ на жена си какво тя е изгубила.

„Ти изгуби една стара парцалива рокля, Марике,“ казахъ азъ. „И ти имаше смущение и скърби, и единъ бѣденъ и мизеренъ домъ и доволно сърдцеболіе, защото ти имаше единъ окаяненъ пиянецъ. Марике, Марике, благодаря Богу за всичко което ти и азъ изгубихме отъ какъ азъ рѣшихъ да стана въздържателенъ!“

Горнето е било казано отъ единъ челоуѣкъ на една въздържателна вечеринка.

ВЪЗРАСТЪТА ЗА ЖЕНИДБА.

Въ Австрия ся прѣдполага че единъ „мжжъ“ и една „жена“ сж способны да управляватъ домѣтъ си въ четиренадесятьта си година.

Въ Германия, мжжѣтъ трѣбва да е най малко на осмнадесять години.

Въ Франция мжжѣтъ трѣбва да е на осмнадесять и жената на пятнадесять години, въ Белгія сжщата възраст.

Въ Испания мжжѣтъ трѣбва да е прѣминалъ четиренадесятьта си година и жената дванадесятьта си.

Въ Унгария, за Римо-Католици, мжжѣтъ трѣбва да е четиренадесять, и жената дванадесять; за Протестанти, мжжѣтъ трѣбва да е осмнадесять, и жената пятнадесять.

Въ Гръция мжжѣтъ трѣбва да е видѣлъ той малко четиренадесять лѣта и жената дванадесять.

Въ Португалия, момчето трѣбва да е на 14, момичето на 12; въ Руссия и Саксония, момчето на 18, момичето на 16; въ Швейцария, момчето на 14, момичето на 12.

КИТАЙСКИ НАЧИНИ.

Ориентѣтъ е интересенъ въ много вѣща. Китайцитѣ вършатъ всичко наопаки. Тѣ прѣвръщатъ обикновения рѣдъ на цивилизацията.

Забѣлѣжи, първо, че Китайцитѣ правятъ компасѣтъ си да показва къмъ югъ вмѣсто къмъ северъ.

Мжжнетѣ носятъ рокли, а женитѣ панталони.

Мжжнетѣ носятъ косата си дълга, а жени-тѣ къса.

Мжжнетѣ правятъ дрѣхи, а женитѣ носятъ товари.

Говоримия языкъ на Китай ся не пише, и писменния не ся говори.

Четението става назадъ, и бѣлѣжкитѣ ся поставятъ на върха на страницата.

Китайцитѣ хващатъ своитѣ си рѣцѣ вмѣсто рѣцѣтъ на онѣзи съ които ся здрависватъ.

Китайцитѣ носятъ бѣло въ врѣме на погрѣбение и черно въ врѣме вѣнчание; а зълвитѣ (шаферки) сж всякога стари жени. Китайцитѣ почнуватъ обѣдѣтъ си съ де-зертъ и го свършватъ съ суна и риба.

МУСКА ЗА МОМЧЕТА.

Когато едно извѣстно момче оставило домѣтъ си да слѣдва въ училище, неговата майка му дала една картина. Тя му казала всякоя вечеръ да глѣда въ лицето тази картина, и той ще познае да ли е извършилъ нѣщо криво прѣзъ деньтъ. Ако лицето ся усмихва на него той може да бже увѣренъ че той е билъ вѣренъ и истиненъ въ всичко; ако то му ся покаже строго и изболчително, той трѣбва внимателно да прѣглѣда дѣлата

си прѣзъ деньтъ и да види въ какво е постѣпилъ криво.

То ся знае, каквото момчето виждало въ лицето било отражението на неговата собствена съвѣсть. Когато той поглѣждалъ на картината съ една чиста съвѣсть на изпълнена длъжностъ, на побѣдено искушение, тя го глѣдала съ одобрене; а когато той поглѣждалъ на нея съ една съвѣсть на прѣнебрѣгната длъжностъ, или на извършено зло, лицето го осждаало за кривитѣ му стѣпки.

Единъ опитенъ директоръ често казвалъ на учитеитѣ си, „ако искате да видите отражението си погледнѣте класътъ си. Ако сте рѣдовни, търпеливи, свършенни, такъвъ ще бѣде и класътъ ви. Той безъ друго ще отрази вашитѣ характери.“

Ако домакинята иска да види една картина на себе си, нека погледне на кѣщата си. Ако тя е рѣдовна, чиста, систематична, тя ще види доказателство на това въ кѣщата си. Ако ли пъкъ тя е невнимателна, тя ще ся познае.

Майката ще намѣри едно оглѣдало на себе си въ фамилията си. Има ли тя търпение, кротостъ, твърдостъ? Говори ли тя ниско и любезно? Справедлива и безпристрастна ли е както любезна и блага? Идеалитѣ ѝ въ нравственостъ и обхождение, възвишени и чисти ли сѣ? Тя ще види само отражение на всички тѣзи нѣща въ своитѣ дѣца.

Ний ставаме подобни на онова което глѣдаме.

НИЛЪ ДОУ.

Прѣзъ по миналия мѣсяцъ ся поминалъ този забѣлѣжителенъ чловѣкъ. Той ся родилъ на 10 Марта 1804 година. Слѣдъ като свършилъ възпитанието си, той ся заловилъ за търговия; нъ въ 1839 година той станалъ главенъ индженеръ на Портландската пожарна команда. Дванадесѣтъ години по-послѣ той билъ избранъ за Кметъ на родния си градъ. Въ цивилната война той зель живо участие. Нъ той спечалилъ славата си като единъ реформаторъ. Злото което невъздържанието причинявало на личността, домътъ и обществото, произвело едно дълбоко впечатление въ неговата жарка натура. Единъ случай му ся прѣдставилъ който силно развълнувалъ душата му. Нѣкой си чловѣкъ

бърже отивалъ къмъ съсипвение. Неговата жена отишла при Нилъ Доу да го моли да стори нѣщо за да избави мъжътъ ѝ. Той отишълъ при меканаджията отъ който пиянецътъ съ снабдявалъ ся питие. Продавачътъ нѣмалъ никакво съчувствие съ жертвата си. Той ся грижалъ само за неговитѣ пари, и тѣй съ прѣзрѣние докачилъ Доу. Отъ този часъ Доу ся заклѣлъ за вѣчно отмъщение срѣщу търговията на съсипателното питие, и прѣзъ дългата си и почтенна кариера той останалъ вѣренъ на своитѣ убѣждения. Първото слѣдствие на неговата ревностъ било прѣкарване на прочютия Мейнски запрѣтителенъ законъ, който още стой въ сила. Той написалъ законътъ и го показалъ на приятелитѣ си, нъ тѣ казали че той никога нѣма да ся приеме. Нъ той ся не обезсърчилъ и въ събраието държѣлъ такъва убѣдителна рѣчь щото законътъ билъ приетъ изведиждъ и неуцѣнимо добро е произлѣзло отъ неговото приемане и прилагане въ дѣйствиe. По особена покана, Нилъ Доу ходилъ два пѣти въ Англия да държи скаски по въздържанието. Той бѣше така сѣщо краснорѣчивъ защитникъ на въздържанието по цѣлитѣ Съедини Държави и Канада. Съ неговата смъртъ въздържателното дѣло изгуби единъ отъ най силнитѣ си защитници.

МЛАДѢНЧЕСТВО И ДѢТИНСТВО.

Още отъ първо дѣтето ся научава на дълбоко, почивателно спанне, ноцѣ и денѣ, ако то ся научи да лѣжи на лицето и стомахътъ си. Едничкото необходимо прѣдпазване срѣщу задушване е да има една малка, плоска, и малко твърда постѣлка, безъ възглавница. Прѣимуцествата отъ това положение сѣ много. Нѣкой си е казалъ че половина отъ болѣститѣ въ младѣнчество сѣ слѣствия отъ държане стомахътъ много студень, и другата половина отъ много топлинне на грѣбнакътъ. Ако ся приспособи внушеното положение въ врѣме на спанне, стомахътъ и коремътъ ся държатъ тѣй топли щото прѣдварятъ коликъ и стомахоболие, и много спомага на смилателното дѣйствиe а сѣщеврѣмено грабнакътъ и заднята частъ на главата не ся стоплятъ извѣнмѣрно отъ увеличената температура на спящето дѣте.

Може да е само едно съвпадение, нъ то е поне много значително, че всичкитѣ дѣца които писателътъ е знаалъ да лѣжатъ по навикъ на лицето си сж спяли необикновенно дълбоко и сж ся наслаждавали на добро здравие. За очюдване е колко рано едно дѣте почнува да различава и да прѣдпочита да лѣжи на лице и колко лѣсно му е въ това положение. Едно дѣте отъ осемъ до десетъ седмично много лѣсно ще ся научи да си обръща главата отъ страна на страна за да намѣри едно положение на почивка. Едно малко бебе на гърбътъ си е толкова безпомощно, колкото е и една костенурка въ сжщото положение; единчкото му възможно движение е да дига на горѣ крака и рѣцѣ, и всяко движение открива дѣтето и го излага на течението. Поставено на лицето си, едно двѣ или три мѣсячно бебе не само ще си почива чрѣзъ чести промѣненія на положението на всичкитѣ части на тѣлото, нъ тѣй като то не може да ся прѣобърне, то не може да ся открие, нито да падне въ нѣкое нездравословно свито положение. Съвсѣмъ другояче е когато дѣтето лѣжи прострѣно на гърба си. Това положение не само не спомага за смилане, нъ то причинява лоши сѣнища и ноцни уплашвания и спомага на опасния обичай да ся дыша прѣзъ устата.

Harper's Bazar.

Разни.

Германския Императоръ притѣжава 359 пайтона за свое частно употрѣбление и за пазатъ сп. Колко ли Германци вѣматъ и обуча!

Прѣзъ послѣднитѣ сто години имало 27 луди въ Баварската царска фамилия.

Проф. Фалбъ, отъ Вiena, прѣдсказва че на 13 Ноемврѣй, 1899, една комета щѣла да удари земята и да взбне населението ѝ. Той бѣше пророкувалъ въ 1894 че Нью-Йоркъ ще потъне въ морето и че Флорида и Калифорния ще ся съсиятъ отъчасти. Тѣй като ни едно отъ неговитѣ пророчества не ся е изпълнило, нѣма страхъ че и настоящето ще ся сбъдне.

Нѣкой си селянинъ въ Германия, на когото името било Вилхелмъ, ся оженилъ въ сжщия день когато ся оженилъ Германския Императоръ. Първитѣ дѣца момчета и на двамата ся родили въ сжщия день. Послѣдующитѣ имъ петъ синове били така сжщо родени въ сжщия день. Най послѣднитѣ

имъ дѣца, момчета, такожде били родени въ сжщия день. Когато Императора и Императрицата ся научили, тѣ ся много заинтересували въ това странно съвпадение, ставали кръстници на малкото момиче и му опрѣдѣлили една пенсия.

За война и образование. Франция харчи годишно за армията си по 20 лева за всякого отъ народонаселението си, и 3.50 лева за всякого по въспитание; Англия, 18.60 л. за армията и 3.10 л. за въспитание; Пруссия, 10.20 л. за армията и 2.50 л. за въспитанието. Италия 7.60 л. за армията и 1.80 л. за въспитание; Австрия, 6.80 л. за армията и 3.10 л. за въспитание; Руссия, 10.20 л. за армията и 1.50 л. за въспитание; Съединенитѣ Щати 1.95 л. за армията и 6.75 л. за въспитание. Съединенитѣ Щати харчатъ за въспитание годишно за челоуѣкъ повече отъ колкото Англия, Франция и Руссия взети заедно.

Нѣкой си дава слѣдующи свѣтъ: Пий по малко, дийшай повече; яждь по малко, дѣвчи повече; вози ся по малко, ходи повече; обличай ся помалко, кѣпи ся повече; досаждай си по малко, работи повече; прахосвай по малко, давай повече; писвай помалко, чети повече; проповѣдай по малко, практикувай повече.

Една муха паднала въ мастилицата на единъ добръ извѣстенъ писателъ на когото почеркътъ билъ много лошъ и дебелъ. Малкото момче на писателя извадило мухата отъ мастилото и я турило върху една бѣла книга. Слѣдъ като я глѣдало за малко врѣме да лази, то извикало на майка си: «мамо, тука има една муха която пише точно като тате.»

Единъ свѣщенникъ, като говорѣлъ на спорящитѣ за нуждата отъ построяване едно гробище, казалъ: «помислѣте си колко плачевно е положението на толкова хиляди граждани живущи безъ Християнско погребение.»

«Помислати единъ свѣщенникъ, «кога ще ся видишь съ дяконо С.?» «Никога!» Казалъ свѣщенникътъ, замисленъ, «дяконъ С. е въ небето».

«Колко хубаво е онова здание!»

«Да, да; нъ притѣжателътъ му го съгради отъ вѣрвѣта, пепелтъ и въздишкитѣ на събратията си, отъ скърбѣта на плачущи жени и дѣца.»

«А а, той трѣбва да е миханаджия! Да, да!»

«О, не; той е единъ жбаръ (дантистъ).»

Не сж мнозина монарситѣ които сполучаватъ да станѣтъ философи. Шведския царъ Оскаръ, обаче, е едно исключение, и свѣтътъ на Виенския Университетъ, съ удобрѣнието на Францизъ Носифа, му далъ почетната титла Докторъ по Философията, по причина на неговитѣ заслуги по науката. Дипломата му ся даде на 19 Септ., двадесетъ и петъ годишната на неговото въцаряване, отъ трима прѣдставители на университета, вжключително ректора. Царъ Оскаръ е поетъ, математикъ, и ориенталистъ. Той е публикувалъ на свои собствени разноски списанията на много научни мжжие, и ся много интересува въ изучаитѣ експедиции по разнитѣ страни.